

Fordítók jeleskedhetnek: gyűjtögethetnek, magyarázhatnak – nemzetek s nyelvek humorát szeretnénk a Napút folyóirat számaiban közzétenni. Vicceket, anekdotákat várunk – voltaképp bármi megkötés nélkül. Jobbára mégis a kortárs humor lehetne a hangsúly, terjedelmi korlátot azonban nem állítunk... – hangzott nem oly régi felhívásunk első három mondata. S íme az eredmény, a közlésre érdemesített adomák, viccek, saját szerzések – tizenöten tizenöt tájról, nyelvből, területről gyűjtöttek s merítettek. (Sz. Gy. csak nyelvi gazdagításként tett a csokorhoz bolgár színeket.)

Anekdóták Németországból

A pajta özvegye

Hans elutazik barátjával, Péterrel síelni. Miután telepakolták a kombi csomagtartóját, elindultak délnek. A hegyek között hirtelen heves hóviharba kerültek, amely teljesen megbénította a látási viszonyokat. Még időben eljutottak egy közeli farmhoz. Bekopogtak az ajtón, amit egy csinos, nagyon vonzó nő nyitott ki.

– Itt maradhatnánk egy éjszakára? – kérdezték. – Ebben a hóviharban képtelenség továbbhaladni.

– Nos – válaszolt a nő –, nemrég lettem özvegy, az emberek beszélni fognak rólam, ha beengedem önöket.

– Nem probléma – tette hozzá Hans –, aludhatunk a pajtában is.

Így is történt.

Egy évvel később Hans levelet kapott az özvegy ügyvédjétől. Miután elolvasta a levelet, azonnal felhívta Péter barátját.

– Péter, emlékszel még arra az atraktív özvegyre, ahol megszálltunk?

– Természetesen.

– Lehetséges, hogy aznap éjjel felkeltél, felmentél hozzá és lefeküdtél vele?

– Be kell valljam, valóban így történt.

– Lehetséges, hogy az én nevemet addad meg neki?

Pétert lelkiismeret-furdalás gyöttri, majd bevallja az igazságot:

– Nos... attól tartok... visszaéltem a neveddel.

– Köszönöm! – válaszolta Hans.

– Az özvegy meghalt, és egy óriási vagyont hagyott rám.

A szorgalmas komornyik

Bobby gróf új komornyikot vett fel. Ahogy reggel, szokás szerint belép az ebédlőbe reggelizni, figyelmes lesz arra, hogy az asztalon egy kanna gőzölgő kávé, egy kosár zsemlével és egy tömb vaj található, semmi több.

– Johann! – kiált a gróf az új komornyiknak. – Johann, jöjjön csak ide! Ez nem reggeli. Ha én reggelizek, akkor szeretnék kolbászt, sajtot, háromféle lekvárt, ropogós kenyeret, pirítóst, kettő darab háromperces tojást, teát, tejet, narancslevet, kukoricapelyhet és egy napilapot. Megértett?

– Igenis, uram – mondta a komornyik kicsit sértődötten.

Később a gróf fürödni szeretne, megbízza a komornyikot az előkészítéssel. Amikor a gróf a fürdőszobába toppan, látja, hogy a víz folyik a kádba, egy szappan és egy törölköző található a kád mellett, semmi más.

– Johann, jöjjön csak ide! Ha én fürödni akarok, akkor ott kell hogy legyen: fürdőszó, sampon, fürdőköpeny, papucs, feltörlőrongy, három törölköző, mentaolaj, és szeretném, ha rádió lenne a kád mellett. Megértett?

– Igenis, uram – mondta a szegény komornyik, és visszavonult.

Estefelé rosszul érzi magát a gróf, és magához hívítja a komornyikot.

– Johann, rosszul vagyok, hívjon kérem egy orvost!

Johann elhagyja a házat, és több óra elteltével tér vissza.

– De Johann – nyögdéssel a gróf –, hol volt ilyen sokáig? Jön végre az orvos?

– Igenis, uram – mondta Johann büszkén. – Értesítettem az orvost, a nővért, az altatóorvost, a sebészt, az ápolónővért éjszakára, a gyógyszerészt, a pszichiátert, a halottkémet, a sírásót. A koszorúkat megrendeltem, a sírt kiásták, a krematóriumot befűtötték, és a halottaskocsi kint áll az ajtó előtt.

Professzor Virchow

Professzor Virchow részt vett a nagy énekesnő, Adelina Patti utolsó fellépésén, aki nem tudott elszakadni a színpadtól. A hetven évével jelentősen korlátozott lett a hangja, de tudta, hogyan inspirálja a közönséget. Az előadás után Virchowot megkérdezték, hogy mit gondol a művésznő énekléséről.

– Csodálatosnak találtam – felelte –, ez volt a legszebb asztma, amit valaha is hallottam.

MIHI fordítása

Bolgár anekdoták

Egy a torok

Felöntött valaki jócskán a garatra, ment haza, előkapta a neje.

– Nem sokat ittam... – mentegetőzött a férfi –, csak egy üveggel.

– Egy üvegtől le nem disznósulsz!

– Egy volt az, csak fonatos.

Ha nem igaz, járj utána

Kimegy az após, hogy megfeji a tehenet, de elejti a sajtárt, kiömlik az összes tej.

Üres kézzel megy vissza, kérdezi a menyé:

– Hol van a tej, papa?

Gondolkodóba esik az öreg, majd megfelel:

– Hát künn a szérún... Elegyengettem, hogy száradjon.

Sop észjárás

Rávenné a férjét egy asszony, hogy bójtöljön, de az:

– A szamár egész évben tövisen él, szent szamár még sincs egy se!

Munka nélkül keservesebb

Szántott egy ember a mezőn, cigányok jöttek koldulni.

– Ingyenélők! – dörögte rájuk az ember. – Nézzétek, mennyit gyötrődöm én az ekével!

– Mi többet gyötrődünk nálatoknál! – mondták a cigányok. – Nektek könnyű: szántsál, őrlj, egyél! Szántsál, őrlj, egyél! Nekünk meg, cigányoknak: kunyeráld, vigyed el, dagasszad, süssed ki – és csak akkor: egyed meg!

Szondi György fordítása

Cigányok, székelyek

Nagyon éhes egy rajkó... és így szól az anyjához:

- Édecsanyáám...!! Kijé ez a nagydarab lekvároskenyír??
- Hát a tiéd, kisfiam...
- Óóó, de kicsi...!

Két cigány beszélget:

- Dik má Suku! Hállom, hogy meg hált a Prímás? Mondjad má, hogy hált meg?
- Hogy hált meg... hogy hált meg...!? Látod azt a mély szakadékot..?
- Látom!
- Na. Ő nem látta!...

Egy öreg székely szénásszekerére felkérézkdik egy utas.

- Kedves bátyám, elvinne Nagyváradra a szekérével? – kérdi az utas.
- El – felelte a Székely.
- Az utas kényelmesen elhelyezkedik a szekéren, és elszenderedik.
- Majd felriad, és azt kérdezi:
- Bátyám, messze van még Nagyvárad?
- Nem messze – feleli az öreg.
- Az utas tovább szundikál a szekéren, majd ismét felriad.
- Bátyám – messze van még Nagyvárad? – kérdi az öreget.
- Már messze! – feleli nyugodtan az öreg székely...

Éjszaka az öreg székely mocorgást hall az ajtó felől, és odakiabál:

- Te vagy az, fiam..!?

Semmi válasz, de továbbra is hallatszik a zörgés.

Az öreg kiveszi az ágy alól a fejszét, odamegy az ajtóhoz, és újra kiszól:

- Te vagy az, fiam..?

Megint semmi válasz, de továbbra is matatnak az ajtón.

Az öreg hirtelen feltépi az ajtót, és lesújt a baltával.

- Hatalmas jajszó, nyögés, hörgés...
- Felkapcsolja a villanyt, hát látja a fiát véresen a földön nyögdecselni...
- Megkérdeztem, hogy te vagy az, fiam...? Miért nem válaszoltál?...
- De hiszen én bólintottam, apám!...

Subájára dőlve fekszik a székely a réten, és szalonnázik.

Arra vetődik egy vándorlegény.

- Jó napot, kedves bátyám! Megmondaná nékem, hány órai járás ide Kolozsvár?
- Menjen – szólt az öreg.
- De bátyám, igazán elárulhatná ezt nekem!...
- Menjen – szólt ismét az öreg székely nyugodtan.
- Én nem is értem, hogy lehet valami ilyen szívtelen – háborgott a vándorlegény, és sértődötten elindult...
- Kisvártatva utánaszólt az öreg:
- Ha ebben a tempóban halad, másfél óra múlva eléri Kolozsvárt!...

Pothurszky Géza gyűjtése

Cseh irodalmi anekdoták

Jaroslav Hašek szívesen járt a mai prágai Fügner tér egyik sarki kocsmájába, amelyben Pepík Šolc volt a csapos, akivel Hašek kölcsönösen barátilag szimpatizált. Állítólag az író róla mintázta Palivec kocsmáros alakját a Švejkben. Šolc maga is bohém figura volt, egyszer például Prágában viccből elterjesztette, hogy a trónörökösöt megölték, amiért a rendőrség ki is hallgatta őt. Mekkora volt aztán a csapos büszkesége, amikor Ferenc Ferdinándot Szarajevóban valóban lelőtték, hogy a jóslata bejött, s a rémhíre így igazzá vált!

Történt egyszer, hogy Jaroslav Hašek a prágai Károly téren éppen Magyarország térképét tanulmányozta, mert ide akart utazni. Ekkor odalépett hozzá valaki, és megkérdezte tőle, hogy ez ugye Franciaország. Nem, ez Magyarország – hangzott Hašek válasza. Mire az idegen elmagyarázta, hogy így vernek át a kereskedők mindenkit, megrajzolják Franciaországot, ráteszik a magyar neveket, aztán úgy adják el, mintha Magyarország lenne. A vita tovább tartott, majd odahívtak egy újabb ismeretlent, és megkérdezték, hogy szerinte melyik országot ábrázolja a térkép. Ez Anglia – mondta az ismeretlen.

Franz Kafka prágai szülőházával szemben állt a Batalión nevezetű hírhedten alvilági pálinkamérés, amelynek törzsközönsége saját „köztársaságot” alapított. A kocsmába a legszegényebbek jártak, s mivel a tulajdonosok féltették tőlük az edényeket, az asztalba vajt mélyedésekbe adagolták

a levest, a kanalat pedig odaláncolták az asztalhoz. A Bataliónba járt egy bizonyos Dr. Uher (dr. Magyar) nevezetű jogászdoktor is, aki próbált segíteni a szegényeken, s aki – a városi legenda szerint – amikor megtudta, hogy a felesége megcsalja, a kocsmá kilencven nincstelen törzsvendégére hagyta vagyonát, majd ezt követően bánatában halálra itta magát.

Hašek szinte egész életében folyamatosan tréfálkozott. A Malé náměstín (Kis téren) levő U Čížků sörözőben például egyszer találkozott egy vidéki szálloda tulajdonosával, aki megkérte az író, hogy dedikálja neki egyik könyvét. Hašek így is tett, de megkérte a szállodást, hogy csak otthon olvassa el a dedikációt. Ez így is történt, a vállalkozó pedig hazaérve büszkén mutatta feleségének a könyvet, amelyet az írótól kapott. Lett aztán haddel-hadd, mivel Hašek ezt írta ajánlásnak: „Egyetlen szerelmének, a szállodás úrnak ajánlja az együtt töltött örült éjszaka emlékére Olga Desmond”. Az említett hölgy berlini táncosnő volt, aki azzal lett híres, hogy meztelenül táncolt.

Azt gondolnánk, hogy Franz Kafkának nem volt humora. Egyszer azonban egy társaságban hölgyismerőse örömmel mesélt neki arról, hogy most jött meg Brünnből, és az ottani könyvesboltban megvette Kafka frissen megjelent könyvét. „Ja, az maga volt?” – kérdezte aztán az író fanyar öniróniával.

Összeállította, írta: Polgár László

Északi humor

Egy svéd férfi a Lappföldön túrázik. Körülnéz az eléggé egyhangú, kopár vidéken, megkérdezi egy lapp embertől:

– Ti mit szoktatok itt csinálni nyáron?

– Halászunk és szeretjük a lányokat.

– És télen?

– Télen nem halászunk.

A norvég Nilssonné elmegy az orvoshoz.

– Mi a panasza? – kérdi az orvos

– Hát, kedves Doktor úr, nem nagyon tudok aludni. Ha a jobb oldalra fekszem, fáj a májam. Ha a bal oldalra, akkor a szívem.

– Kedves asszonyom, akkor feküdjön hanyatt.

– Azt nem lehet, mert akkor jön Nilsson.

– Hát akkor feküdjön hasra.

– Kedves Doktor úr, látszik, hogy nem ismeri Nilssont.

Tóth Ildikó fordítása

Északnorvég humor

Levél a fiamnak, aki nem otthon lakik, hanem valahol máshol

Hamarøy, az idei év hetedik hó elseje

Kedves fiam, kicsi Gottfred!

Lassan írom ezt a levelet, mert tudom, hogy te nem tudsz gyorsan olvasni! Úgy vagy vele, mint én, akitől az egyik szomszéd, a Sivert ezt kérdezte:

– Te, öreg Gottfred, miért beszélsz mindig olyan lassan? Te bolond! – válaszoltam –, hisz tudod, hogy munkanélküli vagyok, és rohadtul ráérek.

Most már nem ott lakunk, ahol akkor laktunk, amikor elköltöztél, mert azt olvastam az újságban, hogy a legtöbb baleset az otthon kétféldes körzetében történik, úgyhogy elköltöztünk. Sajnos nem tudom elküldeni neked a címet, mert akik előttünk laktak itt, elvitték magukkal a házszámot, hogy ne kelljen nekik címet cserélni.

A ház nagyon szép, még mosógép is van beszerelve. De nem vagyok

biztos benne, hogy egészen úgy működik, ahogy kellene neki. Két napja belerakott anyád egypár ruhát, és – meghúzta a zsinórt. Azóta nem látta a ruhákat – még.

Az idő most jó, de múlt héten kétszer is esett az eső. Először három napig, utána négy napig.

Ami a kabátot illeti, amit el akarsz velem küldetni, Jonas nagybátyád azt mondja, túl nehéz lesz postán küldeni, mivel fémgombok vannak rávarrva. Úgyhogy levágtam, és a belső zsebbe tettem őket.

Tegnap bezártam a kocsikulcsot a kocsiba. Egy ideig nagyon aggódtunk emiatt, mert majdnem két órába telt kiszabadítani anyádat és az öcsédet.

Anyád kiabálja a konyhából, figyelj oda, hogy elég ételt vigyél be a szervezetedbe, mert a szervezeted egész életedben meglesz. – Ha hamarosan hazajössz, a kedvenc ételedet fogod kapni: heringlevest szárított húsdarabkákkal – mondja anyád. Amúgy ő

éppen most jött meg a boltból, narancsot vett. Azt mondja, a narancsok nagyon egészségesek, mert sok C-vitamint tartalmaznak. Ami engem illet, én csak a magokat látom bennük.

A nagybátyád, a Harry nagyon megjárta a múlt hét elején. Belesett egy hordó háziba. Megpróbáltuk kihúzni belőle, de ő csak nevetett, és nem akart kijönni. Végül belefutott. Másnap elhamvasztottuk, és még most is ég.

Egypár cimborád kifutott a Straumhídról egyik nap egy Pick Uppal. Ket-

tőjük, a Kenneth és a Ronny megfult, mert ők hátul ültek a csomagtérben, és nem tudták kinyitni az ajtót – időben.

Amúgy semmi különös nem történt itt.

Anyád ölel.

Apád üdvözlöl.

Ui.: Akartam küldeni neked egy kis pénzt, de már lezártam a borítékot.

Kunkli Edit fordítása

Finn viccek

Hittanórán megkérdezi a tanító, mi történt Jézussal húsvétkor. Mindenki jelentkezik, kivéve a kis Kallét.

– Na, Kalle – kérdezi szigorúan –, nem tudod, mi történt Jézussal húsvétkor?

– Nem tudom – feleli reszkető hangon Kalle. – Én apával és anyával síeltem Lappföldön.

A tanító néni azt a feladatot adja az osztálynak, hogy írjanak a következő témáról: Mit tennék, ha milliomos lennének.

Az egész osztály munkához lát, csak a kis Kalle ül tétlenül a helyén.

– Te nem kezded el? – kérdezi végül a tanító néni.

– Várom a titkárnőmet – feleli a kis Kalle.

A turista szeretne úszni a forró nyári napon, és megkérdezi a savói bácsit:

– Mély az a tó? Leér benne a lábam?

– Persze, leér a lába. De azt nem tudom, hogy a feje eléri-e a felszínt – feleli a savói.

– Miért nem szabad pénteken viccet mondani a hámáinak?

– Mert akkor vasárnap fog nevetni a templomban.

– Miért nem szabad kávészünetet adni a hámáinak?

– Mert túl hosszú lenne újra megtanítani neki, mit kell csinálnia.

Eskót azzal bízták meg, hogy felfesse a frissen aszfaltozott útra a választóvonalat. Az út elég hosszú volt, és a szerződés szerint már csak pár nap maradt hátra.

Az első nap Esko négy kilométert haladt, másnap hármát, harmadnap csak másfél kilométert, a negyediken pedig összesen háromszáz métert.

– Lelassult egy kicsit a tempója – bírálta a főnöke. – Van erre valami magyarázata?

– Hát, először mindig futottam vissza a festékes vödörig, mert szükségem volt még több festékre, de minél többet haladtam a munkával, egyre messzebb kellett szaladni – magyarázta Esko.

A vantai parkfenntartóknak sajátos munkatempója volt. Egy nyugdíjas férfi figyelte, ahogy két férfi dolgozott: az egyik ásott egy kis gödröt, majd továbbment, és megismételte tíz méterrel arrébb. Mögötte ment egy másik, aki betemette, majd várt egy kicsit, és betemette a másikat is. A nyugdíjas három órán át figyelte ezt, majd odament hozzájuk, hogy megkérdezze:

– Nem igazán értem, hogy mit csinálnak. Meg tudná magyarázni nekem?

Az első ember válaszolt:

– Figyeljen, mi általában háromfős csapattal vagyunk itt. Én kiásom a gödröt, a következő belerakja a facsemetét, az utolsó pedig beássa a gödröt. Ma az ültető beteg, de ez nem azt jelenti, hogy mi itt ácsoroghatunk egész nap tétlenül.

Ari munkát vállalt a postán. Az volt a dolga, hogy felüsse a borítékokra a bélyegzőt.

– De ugye nem túl unalmas és monoton ez a munka? – kérdezte a barátja.

– Egyáltalán nem. A dátum mindennap változik.

Két laihiai találkozik a falusi úton.

– Te mentted meg tegnap a fiamat a fulladástól? – kérdezi az egyik.

– Igen, én voltam.

– Na jó, de hol van a sapkája?

A laihiai jéghegyre megy.

– Mennyibe kerül egy jegy?

– Ötven euróba.

– És az állójegy?

– Harminc euróba.

– És ha egy lábon állok?

Új cipőt vesz a turkui, de amint hazakerül, beteszi a szekrénybe.

– Miért nem hordod az új cipődet? – csodálkozik a felesége.

A boltos azt mondta, hogy az első pár hétben szorítani fog.

Ládi Zsuzsa fordítása

Japán humor

Szikladrótozással nyerte el a hölgy szívét

Japánban élő barátomtól évekkal ez előtt hallottam az alábbi humoros párvalasztási esetet.

Történt, hogy egy japán lánynak a munkahelyén egyszerre két kolléga „csapta a szelet”. A hölgynek mindkét férfi közeledése tetszett, ezért nem tudott választani. Végül úgy döntött, mindkét férfit meghívja egy-egy 1 napos kirándulásra. Az egyik férfival is, a másikkal is hegyi túrára vállalkozott. Az első kollégával való kiránduláson semmi rendkívüli sem történt, a másodikkal való túrán annál inkább.

Ez a kolléga kicsit szétszórt volt, s a hátizsákjába nem úgy pakolta be a kiránduláshoz szükséges kellékeket, hogy egyenlő legyen a súlyeloszlás. Mikor a hölgy megkérdezte, hogy érzi magát a kiránduláson, a férfi azt felelte: a hangulattal nincs gond, de a hátizsákkal igen. Elmondta, nagyon zavarja, hogy a hátizsák az egyik oldalra félrehúzza. A lány azt felelte: ezen könnyen segíthetnek, illesszenek egy követ a hátizsák másik oldalára, hogy megszűnjön a kellemetlenség! Ezt hallva a férfi gyorsan felkapott egy szikladarabot, s odadrotozta a hátizsákhoz, majd azt újra felvéve

lelkesen megszólalt: „Tényleg sokkal könnyebb így közlekedni, most már egyensúlyba került a hátizsákom.”

A lány ehhez a kollégához ment férjhez, mert belátta, mellette minden

úgy fog történni, ahogy ő akarja, ez a férfi sohasem fog neki ellentmondani...

Magyari Barna

Lengyelekről

A poznani fiú elhívta a barátnőjét randira. Sétálnak a városban, egyszer egy elegáns étterem előtt haladnak el.

– Ó, ez a fenséges illat... – sóhajt fel a lány.

– Tetszik neked? Mert ha igen, még egyszer eljöhetünk erre.

Interjú a pásztorral:

– Pásztor, hogy néz ki egy munkanapja?

– Reggel kivezetem a juhokat, előveszem az üvegem és iszom...

– Pásztor! Ezt az interjút gyerekek fogják olvasni. Az üveg helyett mondjon inkább könyvet.

– Jól van. Reggel kivezetem a juhokat, előveszem a könyvem és olvasok. Délben jön Jędrek a könyvével, és együtt olvassuk a könyvét. Délután elmegyünk a könyvesboltba, és veszünk két könyvet, ezeket estig olvassuk. Este elmegyünk Franekhez, és olvassuk az írásait.

Ünnepély a hegyekben. Hatalmas górál tömeg. A juhász mondja Jagnának:

– Köszönöm a táncot!

– Milyen táncot? Én csak a kijárat-hoz törtem magamnak az utat...

A tengerszemnél egy öreg pásztor ül. Az arra menő turisták üdvözlök, és kérdik:

– Mit csinál itt?

– Pisztrángot fogok.

– De hisz nincs is horgászbotja.

– A pisztrángot tükörrel fogják.

– Azt meg hogyan?

– Ez az én titkom. De ha kapok egy üveg vodkát, elárulom nektek.

A turisták visszamennek a menedékházba, vesznek egy üveg vodkát, és elviszik a gazdának. Ő pedig belekezd magyarázatába:

– Belerakom a vízbe a tükröt, és mikor a pisztráng alá úszik, és már kezdi-kezdi nézegetni, akkor én kővel, zsupsz! Ez az én titkom.

– Érdekes... És mennyi pisztrángot fogott eddig?

– Még egyet sem, de a napi öt üvegem megvan...

Megy a lengyel, az orosz és a német az erdőben, és hirtelen megállítja őket az ördög:

– Ha mondtok valamit, és annak 20 percig hallani lehet a visszhangját, elengedlek benneteket.

Az első a német volt:

– Heil Hitler! – A hang 5 percen keresztül visszhangzott.

A következő az orosz:

– Zdraszvujtye! – A hang 10 percen keresztül visszhangzott.

Utolsóként a lengyel kiált:

– Vodkát osztanak!

– Hol?! – hallatszódott 2 órán keresztül.

Bemegy az amerikai Lengyelországban a bárba.

– Hallottam, hogy ti, lengyelek, részegesek vagytok. Fogadok 500 dol-

csiban, hogy egyikőtök sem tud egy húzásra meginni egy liter vodkát.

A bárban síri csend. Senki sem mer fogadni. Egy pasas kimegy. Pár perc eltelik, visszatér, odamegy az amerikaihoz, és mondja neki:

– Még mindig aktuális az ajánlatod?

– Igen. Pincér! Ide egy liter vodkát!

Mély levegőt vesz a férfi, és a liter vodkából egy pillanat alatt csak az üres üveg maradt. Az amerikaiak földre gyökerezik a lába. Kifizeti az 500 dollárt, majd megkérdi:

– Ha nincs kifogása, megtudhatnám, miért ment ki pár perccel ezelőtt a bárból?

– Ja, átmentem ide a szomszéd bárba kipróbálni, meg tudom-e csinálni.

Az ördög a szakadék szélére állítja az angolt, a franciát, a németet és a lengyelt. Így szól az angolhoz:

– Ugorj!

– Nem ugrok!

– Egy gentleman leugrana!

Leugrik az angol. Odamegy az ördög a franciához, és mondja:

– Ugorj!

– Nem ugrok!

– Egy gentleman leugrana!

– Nem ugrok!

– De hisz most ez a divat!

Leugrik a francia. Odamegy az ördög a némethez, és mondja neki:

– Ugorj!

– Nem ugrok!

– Egy gentleman leugrana!

– Nem ugrok!

– De hisz most ez a divat!

– Nem ugrok!

– Ez parancs!

Leugrik a német is. Végül a lengyelhez is odamegy az ördög.

– Ugorj!

– Nem ugrok!

– Egy gentleman leugrana!

– Nem ugrok!

– De hisz most ez a divat!

– Nem ugrok!

– Ez parancs!

– Nem ugrok!

– Akkor ne ugorj!

Ekkor leugrik a lengyel.

Hasap Veronika fordítása

Nyelvi anekdoták

Egy hároméves jobban tudja

A Távol-Keletről idetért Magyarországra egy srác. Értelmesnek mondható, Malajziában egyetemre járt. Évek óta itt él, magyarul tanul, letelepedési szándékkal jött ide. Mára egész jól megtanult beszélni. Látogatásai alkalmával próbál társalogni hároméves kisfiammal. Egyik pösze, másíknak erős az akcentusa. Egy idő után a fiam megelégedi a dolgot, és erőteljesen szótagolva (kifejezetten jó érzékkel) elmondja újra, amit akar, majd hozzáteszi:

„NEM ÉRTED?”

Többször előfordult, hogy a törpe elvágódott a szőnyegen vagy a kanapén. Gurult kétszer-háromszor balra-jobbra, aztán ment tovább a dolgára. Vendégünk furcsán megkérdezte tőle, hogy mi volt ez. És jött a válasz:

– Hömbölgöttem.

Aztán kezdődött a magyarázkodás apa (jómagam) részéről, hogy mi az. Előadtam angolul is, magyarul is a passzív és aktív hömbölgés közti különbségeket. Passzív, ha fekszel az ágyon valamilyen életunt, másnapos

pozitúrában, lábad a háttámla tetején, karod lelóg a földre. És csak bámulod fásultan a tévét. Aktív az, ha közben a hömbölgés heves mozdulatokkal, vagdalózással, forgolódással jár. Végül is, annyiban maradtunk, hogy „rolling on the floor”. Ekkor rátettem egy lapáttal. Mondtam neki, hogy ha valaki aktívan hömbölgő, az már valójában nyühhüldik, ugyanis szétnyühhüli a párnát. Láttam az arcán valami torzulást, szeméből sugárzott az értetlenség, és csak rázta a fejét, hogy nem érti, miért ide kellett jönnie. Azt hiszem, lefőtt neki a kávé.

A gyerekdalok

Kedves fent említett barátom egyik látogatása alkalmával megkérdezte tőlem angolul, hogy ki tűnt el egy éve, és megtalálták-e már? Néztünk rá furcsán, hogy kiről vagy miről beszél.

– Nem tűnt el senki! – válaszoltam vissza angolul. – Miért kérdezed?

– A gyerektől hallottam – válaszolta még mindig angolul –, hogy folyton azt emlegeti.

– És ezt pontosan hogyan mondta? – kérdeztem.

– Úgy mondja, hogy „hová lett tavaly?” – válaszolta erős magyar akcentusával.

Eltartott egy jó ideig, hogy rájövünk, mire gondol. Fiam énekelgetett magában, és akkor mutatott rá a vendégünk, hogy most fog következni. Aztán hároméves fiam énekelni kezdte az egyik gyerekdalt:

– „Cirmoscica haj, hova lett a vaj?”

Mikor fiam elkezdte énekelni a „Hová mész te kis nyulacska” című dalt, barátomat inkább kivezettem a szobából, hátha meghallja benne a „tu tálib er má liber”-t.

Magyarázat és a szójátékok

Egyszer megkérdezte a külföldi barátunk, van-e kapcsolat a magyar nyelv és a magyarázat között. Az angol nyelvre miért nem mondjuk, hogy angoláz? Megmagyaráztam neki, hogy a magyar nyelv magyarázó nyelv, mert saját maga magyarázza el, mit takar. Csak értelmezni kell a toldalékokat.

Már bánom, hogy megismerttettem egy szép magyar 'ik'-es igével, a trafikkal. Szépen elragoztam neki, hogy én trafok, te trafs, ő trafik, mi trafunk, ti traftok, ők trafnak. Majd beavattam a balra néző fejű fejsze dolgába, ami ugye balta. Ha pedig jobbra néz, akkor jobbta. Uralkodónk, aki külpolitikával foglalkozott, az a király, amelyik csak belpolitikával irányította az országot, az a berály. Úgy döntöttem, hogy inkább nem tanítok neki semmilyen szójátékot, mert az életben nem lesz nyelvvizsgája. Szerintem, a mai napig úgy tudja, hogy a zokni egy főnévi igenév.

A rendhagyó igék

Csak hogy ne állandóan szegény külföldi vendégemről beszéljek.

Egy régi barátommal – aki később kisfiam keresztapja lett – elhatároztuk, hogy elmegyünk középfokú angoltanfolyamra. Épp a rendhagyó igéket vettük azon az órán, és az oktató megkérdezte tőlünk – korábbi angolismereteinket tesztelve –, hogy tudunk-e példát mondani az angol rendhagyó igékre. Persze, válaszoltam. És már soroltam is párat: read, read, read. Hit, hit, hit. Stb.

Erre a barátom benyögi: Becsik, becsak, becsuk!

Nagykutasai Tibor

Az orosz és a medve

A kommunizmus idején egy orosz-honból érkező magas rangú elvtárs látogatott el a hazánkba. Már amikor megérkezett, látható volt rajta a vodkavás következménye: a részegség. A formális köszönések után azt mondta az orosz, hogy medvére akar vadászni. Ezt a kívánságot végrehajtani nehéz volt az itthoniaknak, főleg a megcsappant hazai medveállomány miatt. Mialatt az itthoniak gondolkodtak, az orosz elvtárs egy újabb vodkát bontott magának. Végül a vendéglátók arra az elhatározásra jutottak, hogy a közelben előadást tartó cirkusz egyik kiöregedett medvéjét fogják feláldozni a célra. Kimentek a közeli

erdőbe, ahol szabadon engedték a szegény medvét és a részeg elvtársat is – persze utóbbit puskával a kezében. Nemcsak a vendéglátók követték figyelemmel a nem mindennapi eseményt, hanem a vadőr is. Az orosz követte a medvét, próbálkozott a leterítésével, de mindannyiszor hibázott. Egy idő után a medve azonban rátalált a vadőr biciklijére, hirtelenében felpattant rá, és elmenekült vele. Az orosz csak állt, leesett állal, és nem hitt a szemének. A vodkásüveget elhajította jó messzire, és szó nélkül otthagya a vendéglátókat.

Kiss András

Orosz vadászanekdoták

Vadászok és feleségeik

– Képzeld, hogy megjártam: amikor legutóbb a vadászatra készülődtem, elfelejtettem berakni a fegyvert az autóba.

– El tudom képzelni, milyen bosszantó lehetett. És mikor vetted észre?

– Amikor odaadtam a felségemnek a nyulat.

– Nem tudom, kedves cimborám, mitévő legyek – panaszkodik a vadász a barátjának. – Harmadik alkalom, hogy amikor hazaérek a vadászból, a feleségem ágya alatt találok a szeretőjét.

– Többé nem fogsz menni vadászni, remélem.

– Még csak az hiányozna. Azon gondolkodom, hogy le kellene fűrészelni az ágya lábait.

A Szibériában élő férj gyakran nekiindul a tajgának, és ott hosszasan vadászik, néha több hétig is távol marad a feleségétől. Miközben járja a végtelen erdőket, állandóan az motoszkál a fejében, hogy vajon eközben mivel foglalatосkodik a felesége. Elhatározza hát, hogy próbára teszi az asszonyt. Titokban, hogy az meg ne lássa, egy csuporban tejfölt helyezett az ágy alá, és az ágy alsó részére kötött egy kanalat úgy, hogy az ne érjen a tejföldre, ha az ágyon egy ember fekszik, de ha ketten vannak rajta, akkor beleérjen a csuporba. Jó néhány alkalommal kipróbálta, és elégedetten indult ismét vadászni. Egy hét múlva, amikor megérkezik, a felesége a szokásos módon, kedvesen fogadja, és a zsákmány iránt érdeklődik. Megteríti az asztalt, van ott minden, mi szem-szájnak ingere, még a vodka sem hiányzik. „Várj csak,

várj – gondolja a férj –, majd meglátjuk, mivel foglalkoztál, amíg távol voltam...” És már mászik is be az ágy alá. Előjön, kezében a csupor... és abban bizony vaj van.

Elmegy a kórházba a vadász, hogy meglátogassa a megsebesített társát. Jól elbeszélgetnek, majd távozván, megkérdezi az ápolónőtől a folyosón:

– Mondja, kedveském, milyenek az esélyei?

– Egyáltalán nincsenek esélyei! Nem az esetem.

A férj hazatér a vadászatból.

A felesége örömmel látja, hogy egy uradalmi nyulat zsákmányolt a férje, azonban észrevesz egy cédulát, ami a nyúl lábára van kötve: 17.25.

– Hát ez meg mi – kérdezi gyanakvoan a feleség.

– Ez bizony egy kan nyúl, kedvesem.
– Nem az érdekel engem, hogy kan vagy sem, hanem itt ez a cédula a lábán!

– Mutasd csak, á, hát persze, felírtam az elejtésének az időpontját.

– Te lótted ezt a nyulat? – kérdezi a vadásztól a felesége.

– Ki más lótte volna, nézd, milyen uradalmi kan nyúl.

– Hát, ennek bizony szaga van!

– Az bizony meglehet. Honnan tudtam volna ötven méterről eldönteni, hogy friss-e vagy sem?

A feleség megkérdezi a férjétől, aki nagy vadász:

– Kedvesem, igaz, hogy a nyúl a legostobább állat?

– Hát persze, nyuszikám.

Magocsa László fordítása

Román viccek

Felszáll egy részeg a villamosra, és leokád egy utast.

Mire az utas: „Mit csinálsz, te disznó?”

„Te dumálsz, nézz magadra!!!”

– Egy fél vodkát kérek!

– Részégeket nem szolgálunk ki.

– Nem nekem kell, hanem a barátomnak.

– És hol van a barátod?

– Kint alszik az ajtó előtt.

„Uram, ha ebben a pillanatban nem fizet, hívom a rendőrséget!” – mondja a pincér

„Ne fáradjon! Gondolja, a rendőrök majd fizetnek helyettem?”

Egy rendőr igazoltat egy részegyet, aki az utcán fekszik.

„Miért alszik részegen az úton?”

„Mert elveszítettem...”

„Mit vesztett el?”

„Az egyensúlyomat.”

Teklesz Botond fordítása

Szerb aforizmák

Ellopták a fényképezőgépem! Most nézhetem magam!

is hallani lehetett az óráimon. Ő az egyedüli, aki horkol.

A házasságom egy mese! A feleségem benne a boszorka.

Apukám nagyon hasonlít rám. Sokszor megmosolyogják!

A feleségem kijelentette, hogy minden jogos követelésemnek eleget tesz. Nekem jutottak a kisebbségi jogok.

A mi politikusunknak igen magas az intelligenciája, de hála az Istennek, gyenge a jelleme!

Hihetetlenül sokszínű szexuális tapasztalataim vannak! Például tudom, hogy a gyerekeket nem a golya hozza!

Tetováltattam magamra egy rózsát. Sajnos rossz helyre, mert ahelyett, hogy illatozna, bűzlik.

Csodálatos a szexuális életem – tiszta fantázia!

Ő egy elképesztően zseniális politikus, ez abból is látszik, hogy néha önmagával tart nemzetközi tárgyalásokat.

Amíg Móríckát nem írtatták át az osztályomba, addig a légy zümmögését

Wilhelm József fordítása

„Szlovák” mesék

Ezerdukátos paripa...

Vót eccer egy gazdag úr, kinek mindene megvót, mit csak megkívánt, s azon felül is minden, mit csak megohajtott vóna. Vót neki családgya is, szép lejánkája, legénykéje, s szerelmes felesége, ki csak néki szépítette magát, csak az urának ötöszködött ki ünnepnapon, s hétközbe is csak az ő kívánságát leste vót mindenütt. Mán csak higgyék el, vannak ilyen asszonyok is, ha kendtek nem is tanákoztak véle! Kívánom, eccer öszvetanálkozzanak egy ilyenvel, oszt húzza a kendtek ujjára... a gyűrűjít.

No, ez a gazdag ember csak egyet szeretett a vagyonából igazán, a lovajit! De azokat olyannyira, hogy tán szebb vót az istállója, mint a háza, tán több zab jutott azoknak, mint étek a

szógáknak s a házanépének. Merhogy a lovaknak minden kijárt, a legszebb fedél, a legjobb abrak, a legszebb takaró, a legügyesebb szóga. Fénylettek is azoknak a szőri, akár a salamontőki, mind oly erős vót, hogy három lánc kellett a nyakukba, dufla szíj kellett nyugnek a lábukra, hogy egyhelybe maraggyanak, mer csak mentek vóna, csak nyargaltak vóna neki a világnak, s azon is túl, meg vissza. Hejj, de örült a gazda, de büszke vót a nevelésire, gondolta, még tán a királynak se nincsennek ilyen lovaji, mint néki.

Azomban eccer fenn járt Bratyiszlavába, münk közönségessen csak úgy mongyuk Pozsonba a mi emberünk, s ottan éppen a király lovaji közül vertek dobra nehányat, merhogy szegény vót a kincstár, szinszogtak az egerek,

kellett a píz a felséges úrnak erre s arra, s mán nem vót honnan, mibül. No, ahogy nézdegéli, szemlélgeti a lovakat a gazdag ember, oly szépek vótak azok, hogy az üvéji csak igavonóknak állhattak vóna, vagy csak az eketaliga elé ezek mellett. El is szégyellette kicsit magát a gazdag ember az ú előbbi gondolattya milyatt, s megfogadta, királyi lú nélkül haza nem megyen! Néki egy kell! Ha beledöglük, akkor is. Eladott hát a kupecnek mindenit, el a láncát a nyakábul, az aranygyűrűt az ujjairul, a mentéjét a vállárul, a nadrágját a seggirül, de még a kapcáját is a csizmájábul, darócba őtözött, de mégiscsak összevegyült a pénze, oszt megvehette az egyik paripát, kerek ezer dukátokért! Majd otthun felöltözik rendessen, gondolta. Ha megvette, hát hagy vigye, hazaballagott, mit ballagott, hazarepült a paripával, oszt béállította az istállóba azt is a többi közzé, oszt eldicsekedett vele mindenkinek, hogy néki ezerdukátos királyi paripára is tellett mán.

Eccer osztán tavasszal kihajtotta a lovajit a gazdag ember, ki a királyi paripát is a többi között, hogy egy kicsit nyargaljanak, szét ne vesse úköt az indulat, mi odabe az istállóba felgyülemlt bennök a télen. Hát ahogy nyargalnak, szaladoznak, eccercsak megcsúszott a királyi paripa patkója a friss pázsiton, oszt úgy hanyattvágta magát az a lú, ahogy illik. Nagyt nevetett ezen mind, ki látta az esetet, oszt azóta mongyák a nagyravágyó emberre a szlovákok emígyen: *„Aj paripa za tisícdukatov sa potkne.”* A magyarok meg úgy, hogy: *Még az ezerdukátos paripa is megbotlik.* Oszt mind a kettőnek igaza vagyoni!

Rongyos kalap...

Hun vót, hun nem vót, vót eccer egy drótos, ki csak járkált le s fel az országban a Kis-Kárpátoktól a Vi-horlátig oda s vissza. Közbe kajabált serényen, hogy aszongya mindenféle lukas lábooost, fületlen bögréééét, törött cserepeeeet javittoook, drótozoook, fótozoook, jöjjenek csak közelebb, asszonyoook, közelebb, nem harapooook, csak drótozoook, csak fótozoook.

No, ahogy drótozott, átajjába meséltek is neki errül is, arrul is, oszt nem csak a kosz ragatt rá az évek alatt, hanem mindenféle böccsességes tapasztalat is. Így adódott, hogy osztán eccer elkezdte a lelkek fódózását is. Amerre csak szerencsétlen vót, vagy árva, vagy elhagyatott, mind megvigasztalta, mindhe vót egy jó szava, vagy mindenre vót jó tanácsa.

Betévelt eccer egy faluba, hol bolond vót a bíró, s bolondok vótak a szenátorok is. Hogy választották meg úket a népek? Afenesetuggya, de máncsak űk vótak, akik megmontak mindent, kinek hogy kell élnyi, kinek mit kell csányni. Van ilyen bíz manapság is! No, lássa ám, hogy vezetik kifele a határba a marhákat s az ökröket az istállóbul az emberek, hát kérdi tüllük, minek a? Hát a bíró urunk parancsba atta, hogy kevesebbet üdőt kejjen ganyézásra tőteni, mindenkinek napába háromszor ki kell vezessük a marhákat a szántóra, hogy ott végezzék el dógukat. Híjjnye, hogy az annyanesirassa! No, lássa ám a mi drótosunk, hogy a mészáros rakja kifele az áruját a bóttya elé, hát kérdi tülle is, e mire való. No, a mi bíró urunk parancsba atta, hogy a husszékbe légy ne lehessen, hát ki kell tegyek a legyeknek beköpnivalót a szék elé, hát csak aztat rakom kifele! Hogyasztakutyakaparóját ennek a bírónak, gondolta a drótos, oszt elment, hogy mek-

keresse a bírót. Meg is tanálta odabe a templomba, ahun épp a plébános igazgatta elfele a bíró, hogyaszongya, plébános uram, ha aztat akarja kend, hogy többen bégyöjjenek a misére, hát tegyen is érte, például rakjon egyegy borosüveget a padokra, meg aggasson néhány ódal szalonnát a szentek kezibe.

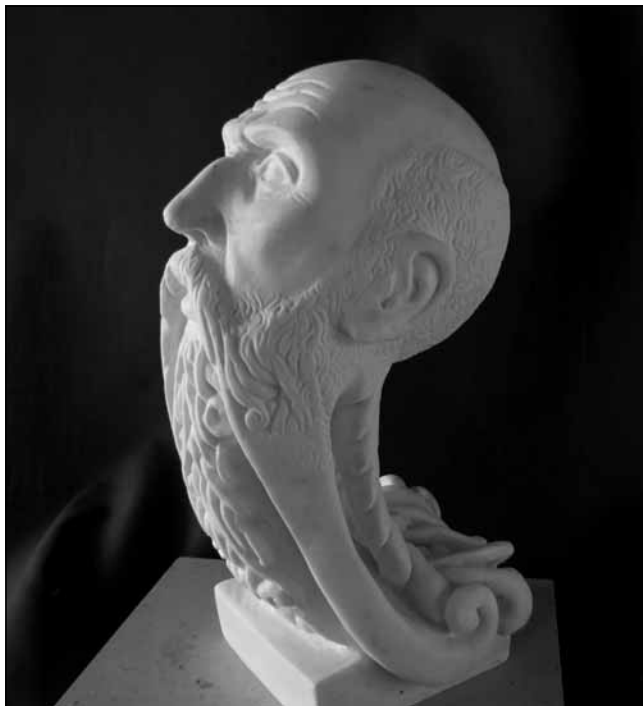
No, ekellett csak a drótosnak, majd elkáronkotta magát, de visszatartotta a levegőt, s elhatározta, megréfálja ezt a hóka bírót a falu népe előtt.

Bíró uram, van kendnek valami fódoznyivalója? Hát vanni van, de mit akarsz te avval? Hát csak segíteni a bajon, ha hagyja. No, hagyta. Előhozta a bíró a fódoznyivalót, s odaatta a drótosnak. Aszongya a drótos, bíró uram, könnyebb dógom lenne, s kevesebb üdő menne el a fódozásra, ha kend kifordítaná az edényeket, hogy jobban

hozzáférhessek a szerszámokkal. Okos dolog, monta a bíró, s hezzákezdett a kifordításhoz, de valahogy nem ment neki. Egyse akart kifordulni magátul, se a bíró kezitül. Jót nevettek a bíró erőlködésin az emberek, oszt ettül tán az is megtanulta, hogy vannak dógok, mibe nem való beleszólni senkinek. Reágyött, hogy sok sületlenség vót, mit eddig parancsba adott, s szentül megfogadta a bíró, onnantul csak az értelem vezet majd a falut. Általadta a bírói bottyát a drótosnak, ki letelepedt ott, s bíró lett, s máig is él, hacsak meg nem halt azóta.

No ez óta az eset óta mongyák a szlovákok, hogy „*Aj pod otrhaným klobúkom často múdra hlava býva*”, azaz magyarul „a rongyos kalap alatt is gyakran bölcs fej lakik”.

Krasznai Gyula

KÉKSZAKÁLLÚ